

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **E.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou T. so sídlom v B., IČO: X., proti odporcovi **V. K.**, bývajúcemu v B., zast. opatrovníčkou Renátou Gábrišovou, zamestnankyňou Okresného súdu Bratislava V, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu **Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H.**, so sídlom v P., IČO: X., zastúpeného JUDr. A. M., advokátom so sídlom v S., o **zaplatenie 2 015,65 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 18 C 2/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2012 sp. zn. 6 Co 322/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Združenie na ochranu občana spotrebiteľa H. so sídlom v P., IČO: X. je povinné zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania 31,20 € na účet advokátskej kancelárie T. so sídlom v B., IČO: X..

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 14. novembra 2011 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie 2 015,65 € s príslušenstvom a náhradu trov konania, titulom dlžnej sumy vzniknutej neplnením si povinností odporcu vyplývajúcich zo Zmluvy k úverovému účtu, č. zákazníka X.. Predmetná zmluva bola odporcom uzatvorená so spoločnosťou V., ktorá postúpila túto pohľadávku na navrhovateľa.

Dňa 13. februára 2012 vstúpil dokonania vedľajší účastník na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa H., so sídlom v P., IČO: X..

Písomným podaním doručeným súdu dňa 29. mája 2012 navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu zobral návrh na začatie konania späť a zároveň požiadal súd o vrátenie súdneho poplatku.

Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 18. júna 2012 č. k. 18 C 2/2012-35 konanie zastavil. Navrhovateľovi priznal vrátenie súdneho poplatku v sume 113,87 € zaplateného v kolkoch, ktorý mu bude vrátený Daňovým úradom Bratislava, po právoplatnosti tohto uznesenia. Odporcovi ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému uzneseniu podalo H. odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením z 23. novembra 2012 sp. zn. 6 Co 322/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil; navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že tu sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú použitie § 150 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania a teda nepriznanie ich náhrady vedľajšiemu účastníkovi, hoci mu na náhradu trov konania vznikol nárok. Ďalej uviedol, že paušálny vstup Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H. do všetkých konaní, v ktorých vystupujú ako navrhovatelia týmto združením označené subjekty, bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka, nepovažuje odvolací súd za dôkaz o vôli tohto združenia naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. V predmetnej veci Združenie na ochranu občana spotrebiteľa H. súčasne s oznámením o vstupe do konania požiadalo súd prvého stupňa o doručenie žaloby a jej príloh. Z toho je zrejmé, že v čase vstupu do konania toto združenie nepoznalo ani predmet sporu a do konania vstúpilo iba na základe, že zrejme podľa toho, kto je vo veci navrhovateľom usúdilo, že ide spotrebiteľskú vec. Odvolací súd poukázal na to, že paušálne vstupy Združenia na ochranu občana spotrebiteľa H. do množstva súdnych konaní, v ktorých pre vstup do konania nebol žiadny dôvod, pričom toto združenie je vo všetkých sporoch zastúpené advokátom, vyvoláva dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť advokáta JUDr. A. M. v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci z podstaty svojej existencie musí byť schopné poskytnúť samo právnu pomoc v súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podalo H. dovolanie s odôvodnením, že mu v danom prípade bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ďalej uviedlo, že rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie a súd musí v odôvodnení podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku a musí sa vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený. Vyčítal odvolaciemu súdu arbitrárnosť a paušálnosť odôvodnenia jeho rozhodnutia. Ďalej uviedol, že súd len všeobecne a nekonkrétne konštatoval paušálne vstupy združenia ale nezaoberal sa skutkovým stavom v danej veci.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania, voči ktorému dovolanie nie je prípustné. Späťvzatie návrhu je dispozitívnym úkonom účastníka a ani súd nie je oprávnený skúmať, aké dôvody ho k uvedenému úkonu viedli. Žiadal, aby najvyšší súd podané dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podalo H., zastúpené advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním je v danom prípade napadnutý potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania. Takéto rozhodnutie nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania súdneho exekútora prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom v konaní zistená.

K dovolacej námietke paušálnosti a arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že táto námietka dovolateľa nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje

za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie napr. aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

K ostatným námietkam dovolateľa (podľa vyhodnotenie obsahu podaného dovolania) dovolací súd uvádza, že ako dovolací dôvod dovolateľ uplatňuje § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t. j. že napadnuté rozhodnutie (jeho výrok o trovách konania) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym

právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. Na uvedený dovolací dôvod preto v danej veci, v ktorej dovolanie nie je prípustné, nebolo možné vziať zreteľ.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania vedľajšieho účastníka nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie vedľajšieho účastníka ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 12. júla 2013 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu odmeny určil súd podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 26,01 € a náhradu výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné určil vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky), t. j. 7,81 €. Keďže právny zástupca navrhovateľa je platcom DPH, súd

priznal aj 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Celkovo trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 31,20 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2015

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová